

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 4. ÉVFOLYAM 1-2. SZÁM • 2007. JANUÁR-FEBRUÁR

Ne féljete!

Bátran állíthatom, hogy a karácsonyi történet legdrágább mondata számunkra ez: „Ne féljete! Üdvözítő született!”

Szinte dilemmában vagyok, amikor el akarom dönteni magamban, hogy egy-egy újabb év ebben a rettenetes században vajon áldás-e, vagy büntetés, ajándék-e, vagy sorscsapás!? – Élni ugyanis manapság nem egyéb, mint kockázatos túlélésre vállalkozni. Így van ezzel a legtöbb embertársunk. Aztán vagy sikerül, vagy sem.

Azt szeretném elhínteni a kedves Olvasók szívébe, hogy mi azonban nem vagyunk a meghátrálás emberei. Az Üdvözítő, aki számunkra született, hatalmas erővel áll mellénk, ha hiszünk benne, és átvezet minden szakadékon, „még ha a halál árnyéka völgyében” járnánk is.

Valami tengeren túlról származó eufórikus írásban találkoztam ezzel a megállapítással, hogy a „ne féljete!” felhívás 366-szor olvasható a Bibliában. Egyel többször, mint ahány napja van az évek, hogy az esetleges „szökőnapokra” is jusson belőle. Nem taposok az ilyen erőltetett egyeztetések hallatán. Az viszont kétségtelen, hogy Isten áldott ígéretei minden napra szólnak. Ez is! Meg az, hogy velünk lesz mindennap, és nem távozik el tőlünk. – Nem szabad tehát, hogy kishitűen rettegjünk a mától vagy a holnaptól. Identitásunkat cáfolnánk vele. A „hívó” ugyanis hisz! Nem a sors kegyelében, hanem mennyei Atyánk oltalmazó kegyelmében.

Emberi számítások szerint most kezdődik hazánkban a „hét szűk esztendő”. Egy ilyen balga okoskodást hallottam az induló évről: Sajnos, nehezebb lesz, mint az előtte lévő volt, de könnyebb, mint az utána következő „fog lenni”.

Könnyű nekem, mondja egy fiatalabb barátom, mert nekem van egy biztosnak látszó nyugdíjam, neki azonban van egy bizonytalannak tűnő munkahelye. Bármikor elbocsáthatják, és akkor mi lesz vele és a családjával?! Új helyre nem veszik fel, mert a 45 évével ő már öregnek számít, nincs rá szükség.

Mindenkit fenyeget a létbizonytalanság. A valamikori „hárommillió kol-dus Magyarország” kifejezést újra ki lehetne találni, csak a számadat nem stimmel, hozzá kell tenni még majd' ugyanennyit. – Mit tegyünk!? – kérdezik sokan, kétségbeesve.

A jövőtől való félelmet elsősorban a megélhetési gondok miatti aggodalom motiválja. Nyugdíjas társaim így szoktak számolni: Vannak, ugye, a kötelező fizetnivalók, aztán a mindennapi étkezések, és mire egy kis luxusra is sor kerülhetne, már nincs miből.

Drága Testvéreim! A mai keresztyének vajon ismerik-e még a hollókat? Nem a „corvus corax”-okra gondolok, hanem Illés hollóira. Vagy tudják-e még a hívó özvegyasszonyok, hol található az a bizonyos olajoskorsó és lisztesfazék, amely egy isteni csoda folytán soha ki nem ürült? – Én azt hiszem, illetve én hiszem azt, hogy drága Urunk ilyen eszközök által is tud segíteni bízó gyermekein. Nem csak tudott, hanem tud és akar ma is!

Fel kell frissítenünk biblia-ismertünket (Mt 6 és Lk 12), mit mond Jézus az aggodás témakörben! Óv és tilt, és megítél. Időközben pogánnyá lettünk volna? Hallgassunk bele a karácsonyi történetbe: Ne féljete!

Mindenkinek vannak efféle riasztó tapasztalatai: Családtag, rokon, barát, munkatárs, jó ismerős – rákos beteg! Rosszindulatú daganat. Megműtötték, és nincs remény! – Korunk réme a rák. Bőrrák, vérrák, nyirokrák, csonttrák. Nem folytatom, nem vagyok a téma szakértője.

Másik borzalom: a vírusok! Láthatatlan és kivédhetetlen kórokozók. A HIV-fertőzés. Az AIDS! Egy elhibázott vérvétel, és meg van pecsételve a sorsom. Mit lehet itt tenni?!

Azt hiszem, újra meg kell tanulnunk imádkozni. Magunkért, egymásért, a világért. És kérdezzük meg Jób testvért, mi zajlott le benne, amikor észrevette magán a bőrrák ocsmány fekélyeit. – Én tudom, mi lesz a válasza: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk!” – És miközben vakargatjuk a sebeinket, imádkozunk, imádkozunk, imádkozunk! Akkor megnyílik a fülünk, és az égi kórus hangjai zengik: „Ne féljete!”

Megrázott bennünket egy újsághír: Holtan találtak egy tanyán, a zárt ajtó mögött egy nyolcvanéves öregasszonyt. Már egy hete dolgozott rajta az enyészet. – Kiderült, hogy gyermekei és unokái is vannak.

Az egyedüllét borzalmi! Még a mi drága Üdvözítőnk is megízlelte ennek rettentő keserűségét. „Istenem! Istenem! Miért hagytál el?!” (Mk 16:34)

Hírekből idézek. Sikeres volt, sztrárolták. A végén üres alkoholosüvegek társaságában találták, holtan... Tragikus körülmények között elhalálozott. (Ez az öngyilkosságot szokta jelenteni, virágnyelven.)

A hívó ember is lehet magányos? Ötven éve azt tanítom, hogy nem. Ha nem volna Üdvözítőnk, akkor igen. De hát van! „Üdvözítő született ma néktek!” – Testvér, ne félj, ő veled marad akkor is, amikor már senki más nem fogja a kezdetet. Átvezet hatalmasan az ő örök országába!

Végül hadd említsem az én lelki félelmeimet! – Korunk nagy kísértése közösségünkben a „lazítás”. Példákat említek.

Gúnyos hangon leszólta a hitszónok azt a balga keresztyént, akinek lelkiismeret-furdalása van, amikor valami

miatt elmarad a reggeli megszokott biblia-olvasása. Nevetség tárgyává tette ezt a szegény atyafit (csak úgy általánosságban). Ne vedd tragikusan! Majd bepótolod. Holnap. Vagy bármikor.

A gyülekezeti alkalmak. Nem kell állandóan ott lenni. Nincs az előírva, hány istentiszteletet kell tartani évenként. – Különbösen is, külföldön már úgy gyakorolják, hogy vasárnap csak egy összejövetel van. Ehelyett inkább menjünk missziózni, hívogatni. (Abba az imaházba, amelybe mi már nemigen szeretünk járni?)

A jókedvű adakozót szereti az Úr. Nekem mostanában nincs jó kedvem. Várom, hogy megjöjjön. Különbösen sem kötelező az adakozás.

Az imaórák kezdenek túl hosszúnak mutatkozni. Rövidebb is elég lenne. Forduljunk össze ketten-hárman. Ez így lemegy öt perc alatt. És kész.

A versmondás kiment a divatból. Az „élő” bizonyágtétel az igazi. (Talán azért, mert a verset meg kellene tanulni, a bizonyágtételre viszont nem kell készülni. Majd ahogy a Lélek adja.)

Egy. – Nekem az ifi-táborban az volt a legklasszabb élményem, hogy összejöttem egy sráccal, akivel aztán sokáig együtt jártunk. Más. – A konyhában főztem. Nem bírtam lecsavarni a befőttesről a kupakot. Térdre hullva imádkoztam, és utána egyből lejött... (Halleluja!)

Nyugdíjas vagyok. Lassan öreg ember leszek. Jönnek a kísértések: Mindent megtettem, hogy megtérjenek az emberek? Tényleg megbocsátotta minden bűnömet? Valóban készen vagyok a hazamenetelre? Nem akarok senki terhére lenni. Nem lehet megoldani a gyorsabb eltávozást? – Ezernyi támadás „alulról”. Ki milyen lelki alkattal.

Most aztán magamnak mondom: Ne félj, Jézus szeret. Ő hűséges közbenjáró, eszedik érted. Melletted marad a megkísértés óráiban. Bíz magad erre a kegyelemre! Tekints négy évezreddel előbb élt szenvedő barátodra, Jóbra, aki „még ebben a helyzetben sem vétkezett”.

„Az angyal pedig ezt mondta nekik: »Ne féljetek, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus.«”

Gerzsenyi Sándor

Elvezetlek a pusztába...

Örömmel vettem kézbe a Jó Pásztor 2006. november–decemberi számát. Még el sem jutottam a kvíz kérdésekig, a rejtvényig, amikor a Szőkepusztáról való híradásra bukkantam.

Előkerült a 2007-es naptár és rögtön bejegyeztem, 2007. július utolsó vasárnapja, Szőkepuszta! Ha az Úr akarja és élünk, szeretnék részt venni az egész napos Szőkepusztai Konferencián.

1980–1990-ig Kaposváron szolgáltunk. A gyülekezetben többen voltak, akik Szőkepusztáról kerültek Kaposvárra. Egyre többet hallottunk az ottani hajdani misszióról, az árván maradt imaházról, a közelében lévő Libickozma kis településről.

Férjem néhány testvérrel felkereste az imaházat, majd az ottani termelőszövetkezetet, amelynek tulajdonába került az imaház. Elmondták, hogy amikor tulajdonukba került, gabonarakárnak használták. Ez csak egy évig tartott, mert abban az esztendőben az összes termésük tönkrement, és úgy érezték, hogy büntetés ez rajtuk, mert Isten házáat raktárrá változtatták. Akkor kiürült az imaház és két tornyával ott állt üresen a gyönyörű környezetben. Felhatalmázták a gyülekezetünket, hogy foglalkozzon vele, mert ők nem tartanak igényt rá.

Lerövidült a távolság Szőkepuszta és Kaposvár között. Évente egyszer, augusztus hó egyik vasárnapján szabadtéri istentisztelet tartottunk ott. Ezt megelőzte a tereprendezés és a legsürgősebb feladatok elvégzése az imaház megmaradása érdekében. Békehírnökben közzétettük az időpontot, a falu lakosságát értesítettük. Sokan, sok helyről jöttek, többen külföldről is, akik valaha Szőkepusztán éltek. Mindig jó időt kaptunk ajándékba. Egyetlen egy esetre emlékszem, hogy borús volt az idő mikor indultunk, a környéken esett, de Szőkepusztát elkerülte az eső, kiderült felettünk az égbolt.

Libickozmáról is kijött a falu lakossága. A faluban még éltek olyanok, akik valamikor jártak imaházba, sok éneket ismertek, örömmel énekeltek együtt. A tsz-elnök is ott énekelt és vele énekeltek kedves énekét: „Jövel az élet vizéhez...” Egyik évben azt az éneket tanultuk és tanítottuk: „Az Úr Jézusnak még ma tárd ki szivedet...” Nekünk is új volt, lelkesen énekeltek: „Várd Őt, várd Őt, aki üdvöt ad...” Következő évben mikor megérkeztünk, a helybeli látogatók – nekik szintén ünnep volt az a nap – mindjárt kérték, hogy énekeljük azt az éneket: „Várd Őt,

aki üdvöt ad”. Nem tudom hányszor jutott eszükbe ez az ének, de ők hívták fel a figyelmünket arra, hogy várjuk Őt! Délben, amikor közös ebéd volt, volt olyan, hogy egy régi szőkepusztai hívó család tele üst csemegekukoricát főzött, mindenkinek jutott, a falubeliek pogácsával, kávéval vendégeltek meg. Ki-ki amit vitt, közre került, megosztottuk a kenyeret, a sóhajt, megsokszorozódott az örömünk.

Egy alkalommal gyülekezetünkben előző nap egy ifjú pár megjegzője volt. Másnap az „örömapa” utánfutóval, asztalokkal és menyegzős eledellel érkezett, és az imaház előtt lett megterítve. Nemcsak az ajtó állt nyitva, a lakoma is kész volt. Ebéd után sétát tettünk. Már egyetlen ház sem állt, (ittott voltak még falmaradványok), de már mi is megismertük, hogy melyik porta kié volt. A kert fának gyümölcséből szedtünk és ettünk. Az Aranyos-pataknál mindig megálltunk, régen ott voltak a bemejtési alkalmak. A legutóbbi bemejtés 1958-ban volt, akkor négy fehérruhás állt a felduzzasztott Aranyos-pataknál, Bondor bácsi merítette be őket. A négy fehérruhás közül egy, aki akkor a legfiatalabb volt, tervezgeti, hogy szívesen segítene felduzzasztani és kiiszapolni bemejtés céljára az Aranyost. (Címe és telefonszáma a szerkesztőségben.)

Délutáni istentisztelet előtt még sportolásra is sor került. Amikor a fiam katona volt és helyette engem állítottak be kapusnak, a gólt sikerült kivédenem, de a bal kezem középső uja kimozdult a helyéről. A kórházban megkérdezték, hogyan történt? Amikor elmondtam, hol dagadt kezemre, hol őszülő fejemre néztek, azután a látvány még őket is jókedvre derítette.

1990 novemberében elbúcsúztunk a kaposvári testvériségtől, a Vácegresi Gyülekezetben folytatódott szolgálatunk. 1991 augusztusában még a vácegresi fúvósokkal elmentünk a szőkepusztai találkozóra.

Azóta sok idő eltelt. Mikor meghallom Szőkepuszta nevét, Hóseás 2:16. elvenedik meg előttem, „elvezetem a pusztába, és szívére beszélek”.

Távol a világtól, abban a csendben, ahol megemlékezünk elődeinkről is, akik élték és hirdették az Igét, akik a falu előtt élő bizonyosságok voltak, oda újra és újra el akar vezetni az Úr, és szívünkre akar beszélni, hozzánk akar szólítani!

„Ó, fogd kezem Vezérem, vezess...”

Petrik Ádámné

„Hogyan vezet Isten?” Előszilveszter Pesterzsébeten

A szilveszter estét – mint olyat – mindig is nehezen tudtam hova tenni. Volt idő, mikor toporzékolva küzdöttem, hogy nézhessem otthon a már jól beharangozott „remek” tévéműsorokat, de ez irányú vonzódásomnak egy betegség miatt otthon töltött szilveszter éjszaka vetett véget. Feküdtem, lázas voltam, és néztem az üres dobozt. Hiányzott a gyülekezet. Aztán ahogy korban haladtam előre, egyre több meghívás érkezett, egyre több helyre tudtam volna menni szilveszterezni. Hívtak baráti társaságok, ifjúságok, és gombamód szaporodtak az olyan közösségek, ahol gyakorlatilag egy egész ifjúsági konferenciát építettek rá a szilveszteri együttlétre. Csak kapkodtam a fejem, ahogy évről évre nőtt a „kínálat”, és vele együtt csökkent az otthon maradtok létszáma, mindeközben persze én is szívesen vettem volna részt valami hasonló nagy volumenű találkozón. A kiskőrösi konferencián Papp Barnabás teológushallgató barátom nyomott a kezembe egy szórólapot. Előszilveszter.

Mikor beléptünk a pesterzsébeti imaház ajtaján, nem hittem a szememnek. Nem gondoltam volna, hogy ennyien leszünk, a

templom megtelt. Jöttek közletről és távolról, jöttek vidékiek, és jöttek a fővárosban élők is. Jöttek baptisták meg szimpatizánsok, fiatalok és idős(ebb)ek, házások és egyedülállók. Sokan jöttek. Az első csodálkozásomból Meláth Attila lelkipásztor testvér billentett ki, aki – mint később kiderült – már az előadását tartotta, és erre minket, ruhatárra és regisztrációra várókat is kedvesen, személyesen figyelmeztetett. Az előadást akár egész éjszaka is tudtam volna hallgatni, annyira szívhez szóló, érthető és nem utolsósorban aktuális volt. Bár nem először hallottam előadást „Hogyan vezet minket Isten?” témában, mégis épültem a szószékről elhangzó szavak által. Meláth testvér közvetlen volt, és emberi közelségbe hozta Isten ígését azzal, hogy olyan történeteket és példákat mondott el, amik akár velünk is megtörténhetnek volna. A felolvasott ígék, megosztott gondolatok, nem csak szavak voltak, hanem valóság, ami a mi életünkben is megvalósulhat.

Az előadás után a szentendrei fiatalokból álló csapat vezetésével énekelhettünk pár éneket, majd rövid technikai szünet

után következett a JOY együttes. Eddig csak a MABAVIT-on volt alkalmam őket hallani, de most sem okoztak csalódást, képzett zenészekről és énekesekről hallgathattunk meg többnyire saját szerzeményű, modern énekeket. A koncert egyedüli gyenge pontja a hangosítás volt, ami most meglepetésre nem a túl nagy, hanem a túl kicsi hangerő miatt került a figyelmem középpontjába, ugyanis a fúvós hangszerek sokszor kihangosítás nélkül túlharsogtak minden mást. Mindent összevetve, számomra nagyon nagy élményt jelentett ez a közel egy óra, különösen Almási Kornél basszusgitár-szólói és a hangszerezés teljes körű átgondoltsága fogott meg, valamint az, hogy az énekesek a kitörő öröm és lelkesedés mellett hanggal is rendelkeztek.

Kezdődik az est. Bevezető köszöntés és „eligazítás”.

Meláth Attila váci lelkipásztor tartotta az igehirdetést a főtemáról: „Hogyan válaszol Isten a kérdéseinkre?”

A JOY zenekara „speciális” megvilágításban

Egyre többen tolongnak a regisztrációnál a bevezető zenei program alatt.

Életbevágóan fontos beszélgetés

Egy vidám kép a JOY-ról

A koncert és a vacsora után már jó sokan úgy döntöttek, hogy inkább elmennek aludni, így lemaradtak a sok érdekes szeminárium mellett az éjszaka fő programjáról, ami a Jákim stúdió színdarabja volt, de így is maradtunk körülbelül százötvenen. A negyed háromkor kezdődő darab a szabá-

Szentendrei fiatalok énekelnek

Háló Gyula pestimrei lelkipásztor döntésre hívó szavai

lyainkról, valamint Jézus feltétel nélküli szeretetéről szólt, olyan, talán számunkra szokatlan formában, amivel egyaránt szórakoztatott és gondolkodtatott is.

Persze a közös programokon kívül rengeteg szabadon választható program is várt ránk, a sportot kedvelők komoly nyereményekért vehettek részt a pingpong- és az asztalifoci-bajnokságban, a beszélgetni vágyók szemináriumon vagy vitafórumon oszthatták meg gondolataikat, a magányosak ismerkedhettek egymással meg önmagukkal, az anti-szociálisak és az álmosak filmeket néztek – akár csukott szemmel, matracon fekvé is –, az önkínzásra hajlamosak pedig fagyoskodhattak a pesterzsébeti éjszakában három deciliteres poharat és nyelvfestős nyalókát keresve „rátermettség próba” fedőnév alatt.

Szóval volt kínálat bőven, és ezért – a rajtam kívül ott lévő körülbelül kétszázkilencven ember nevében is – nagyon hálás vagyok Istennek, no meg azoknak az erzsébeti fiataloknak, akikről még egy szót sem ejtettem. Nem kis munka lehetett ennyi embert fogadni, ellátni, lekötni, lecsendesíteni, szórakoztatni, és annak ellenére, hogy az erzsébetiek eddig nem hallattak magukról programok szervezése terén, remekül megbirkóztak a feladattal. Hatalmas ötlet volt már önma-

gában az előszilveszter gondolata is, így megtörténhetett az, hogy együtt szilvesztereztem országos cimboráimmal, és az ifjúsággal is. Nagyon örülök, hogy eltölthettem egy előszilveszternek nevezett éjszakát Pesterzsébeten; részben a tanítás, részben a Joy Gospel, részben a sok-sok nevetés, és legnagyobb részben a rengeteg ismerős és jó barát miatt. A sok-sok nevetés viszont nem teljesen a viccesnek szánt programok, hanem inkább a baráti beszélgetések közben történt. De ez persze változhat, biztos vagyok benne, hogy a kedves vendéglátóink is tanulnak – az egyébként minden programszervező által elkövetett kezdeti – hibáikból, és jövő december végén egy még szórakoztatóbb és legalább ennyire áldott előszilveszteri alkalmon farszthatjuk magunkat ki. Hajrá Erzsébet, jövőre is megyünk!

Kübler Dani

Jelenet a JÁKIM Stúdió előadásából

A csocsó-bajnokság résztvevői voltak a legkitartóbbak. A reggel 6-kor kezdődő záró áhítat után még mindig folyt a játék.

„Ébresztő!”

Visszajelzések a pesterzsébeti előszilveszterre

Nagyon jó volt! Látszott, hogy minden rendesen meg volt szervezve. Ezúton köszönjük a büfé készítőinek is a sok munkát és a finom ételt. Meláth Attila ígéhirdetése is nagyon jó volt, tartalmas, aktuális. Csocsóban sajnos nem nyert a pestimrei csapat, de mi nagyon jól szórakoztunk... A zenei rész is jó volt, személy szerint nekem nem ez a kedvenc műfajom, de azért a szövegek szépek voltak. Gratulálunk Nektek és az egész Gyülekezetnek a nagyszerű szervezésért és várjuk a következő hasonló alkalmat! (K. K. Pestimréról)

*

A felsőpetényi ifi nevében köszönöm, hogy megszerveztétek az előszilvesztert, melynek mi is részesei lehettünk. Készítettem közel 200 képet, ebből küldök néhányat. (Barna)

*

KÖSZÖNJÜK, PESTERZSÉBET!
Nagyszerű volt ez az előszilveszteri!

*

„Tényleg jó volt, vicces szemináriumokkal, jó sok kajával és felettébb fantasztikus énekléssel a végén. És Meláth testvérünk, áldás reád! Az újabb fajta áldás nagyon meghatározó volt, köszönöm!”

*

SZERVEZŐK, KÖSZÖNJÜK! Aranyosak voltatok, hogy kitaláltatok, meg hogy megszerveztétek! Rólatok csak jókat lehet mondani!”

*

„Csodálatosan jól éreztem magam! Meláth mester ismét magasan vitte az estét nálam!”

A büfé

„Én nagyon jól éreztem magam az este-éjszaka-korahajnalban. Jó volt az időpontválasztás, meg a programok nagy része is. Látszott, hogy sokat dolgoztatok velem, amit ezúton is köszönünk!

*

„Nagyon örülök, hogy megszervezték! Az erzsébetiekéről sosem hallunk semmit, és most végre ti is beleugrottatok – még hozzá fejest – a közéletbe! Akármennyi gond meg zűr volt, jó a kezdeményezés és okultok az ideiből és jövőre jobb lesz.”

*

„Szerintem nagyon jó volt Meláth Attila prédikációja, bár én nem kaptam válaszokat... És nem is baj, mert így legalább Istent fogom kérdezni.”

*

„Amúgy a vitafórum jó volt, és örültem volna ha tovább tart... érdekes a téma, hogy hogyan tudom meg Isten akaratát.”

*

Felértékelődött számomra a pesterzsébeti közös előszilveszter! Köszönöm még egyszer nagyon!

*

„...háttul tényleg nagyon kellett figyelni, hogy halljon is az ember valamit, de nem volt vészes... csak mindig kérdeztem a mellettem ülőt... mi??? mit mondott?? most meg min nevet mindenki?? De ahhoz, hogy ne halljak sokat, hozzájárultak a duruzsolók...”

Végül néhány adat: a regisztrált résztvevői és a szolgálattevők összesen közel négyszázan voltak. A JOY-koncertre a létszám elérte az ötszázat.

PRÓFÉTAFA

Vörös fenyő a zöld fenyők között,
Kinek már odasúgta a Halál:
„velem gyere!”

de azért mégis áll.

Fennszóval hirdeti, hogy nincs halál,
csupán az élet színe-változása.
Vörösen áll, de azért mégis áll.
Ágai közt, éjfél felé,
az örökélet szele muzsikál.

Wass Albert

Küldetésem a Bajai Körzetben

Több mint egy évet töltöttem – ügyintézőként – a Bajai Körzetben. Szeretném elmondani élményeimet, melyeket érdemesnek tartok arra, hogy megosszam másokkal is, buzdító és lelkesítő bizonyosságtételként. Abban a meggyőződésben szolgálok – nyugdíjasként –, hogy a munkám talán még most sem hiábavaló az Úrban.

Baja: a Déli Missziókerület délnyugati csücskének – jelenleg – legnagyobb gyülekezte. Három körzeti állomás tartozik hozzá: Bátmonostor, Dávod és Hercegszántó. Mind a három helyen szépen rendben tartott imaházban (templomocskában) folyik a közösségi élet. Ahol a helyi igeszólókban hiány mutatkozik, oda vagy a lelkipásztor, vagy az anyagyülekezetből kiküldött biznyságtévők viszik a tanítást, rendszeresen, felkészülten, időjárástól független buzgósággal.

A körzetben havonta ötven istentisztelet történik, ebből harmincat a lelkipásztor tart, huszat pedig a szolgálatkés igeszólók. Könnyen kiszámolható, hogy ügyintézőm tizenhárom hónapja alatt hányszor prédikáltam. Hogy ezt a testvérek türelmes szeretettel mind végighallgatták, nem kis teljesítmény részükről.

Évről évre áldott eseménysorozat a körzet életében a hálaadás őszi időszaka. Minden állomás önállóan rendezi hálaadó vasárnapját, és ilyenkor többnyire a másik három gyülekezet a vendég. Természetesen elmaradhatatlan a hálánapi szeretetvendégség. Az is természetes, hogy e napokon vendég ígéhirdetők szolgálnak.

Hagyományosnak mondható, hogy évente tartunk kerületi kórustalálkozót, váltakozó helyszíneken. Egyet-kettőt emlékek ezek közül: Szeged, Kiskőrös, Kecskemét, Kiskunhalas, legutóbb pedig Baja vállalta a rendezést. A Belvárosi Nagytemplom fogadta a népes ökumenikus gyülekezetet.

Isten Szentlelke rendkívüli módon megáldotta ennek a régióknak a baptista testvéreit, nemcsak az éneklés szeretetével, hanem olyan hanganyaggal, amely a többi felekezet lelkes ismerését és háláját is kiváltja alkalomról alkalomra. Pedig a karvezető testvérek mindig agyályosan emlegetik, hogy roppant kevés az idő és a lehetőség a gyakorlásra, főleg az összpörbákra.

A bajai nőtestvérek csendesnapot szerveztek az egyik hétvégén. Viccelődni szoktunk ezzel a „csendes”-nappal, pedig nem az a lényege, hogy senki meg se mukkanjon, hanem hogy az Úr a lelki csendben mindenkit megszólítson, megérintsen. – Egy bőrgyógyász főorvosnő és egy dietetikus főnövér voltak az előadók, mindketten odaszánt életű hívők. Azóta

se feledjük áldott szolgálataikat. A napi főtéma volt: „Lelkünk és testünk harmóniája”.

Megirigyeltük az asszonyoktól, és hamarosan egy férfi-csendesnapot tartottunk. Előadónak egy pszichológus-lelkipásztort hívtunk. Férfiasan bevalljuk, hogy e napon sem a csendre helyeződött a fő hangsúly.

Ügyintézői szolgálatom egyik nagy élménye, hogy egy komoly érdeklődő leány kérésére ún. „törekvők óráját” iktattunk be heti programunkba. Végül is tízen jártak rendszeresen bibliaórai foglalkozásra. Közele célként a bemerítést tűztük magunk elé a sorozat végére. A megtértek közül nyolcat már ittlétem alatt fölvettem a gyülekezet. Hozzájuk még ketten csatlakoztak. Ezt a szép kis csapatot már az új lelkipásztor áldott lehetősége lett bemerítésben részesíteni.

Az őrségváltás idejére maradt egy emberpróbáló feladat, a szolgálati lakás kérdése. A régóta eladta a gyülekezet, és sikerült az imaház többszomszédságában megvásárolni egy megüresedett házat. Ezt kellett átalakítani, felújítani, korszerűsíteni, kényelmesen lakhatóvá tenni. A végén már igen szorított bennünket a határidő, de – Istennek hála! – minden elkészült, mire az új lelkipásztoride költözésének az ideje elérkezett.

Nem hagyhatom szó nélkül, ittlétem idejére esett az egész Európában elhíresült „madár-influenza”. Nagybarackán kell áthaladni, ha valaki a körzet két szélső állomására igyekszik. Volt úgy, hogy egy-egy hercegszántói misszióutam alkalmával nyolcszor állítottak meg és érdeklődtek az útra vezényelt hatósági emberek. Egyetlen alkalommal se fordult elő velem, hogy bütykös hatyút vittem volna magammal a csomagtartóban.

És még egy tájfeljegyzetesség: a bajai halfőző verseny. Minden esztendő egyik augusztusi hétvégéjének a programja ez. Bár a világ minden tájáról érkeznek ilyenkor magyar honfitársak Bajára, én azonban kimaradtam ebből a „kuriózumból”. Nem sajnálom, mert a családlátogatások alkalmával a testvérek gondoskodtak róla, hogy megtudjam, milyen az igazi bajai halászlé (gyufatésztaival, természetesen).

Küldetésem Baján véget ért. A tizenhárom hónap elmúltával örömmel mondhatom: „Habemus pastorem!” Azaz van lelkipásztorunk. – Legyen áldott az Úr szent neve, hogy méltatott erre a szolgálatra! Szívemhez (szívünkhöz) nőtt a Bajai Körzet. Drága testvérekkel és barátokkal gazdagodtunk, és számos élménnyel, melyek felejthetetlenül kísérnek bennünket az út további szakaszán.

Gerzsenyi Sándor
(lelkipásztor)

A JÓ PÁSZTOR NYOMÁBAN*

Augusztinusz megtérése

Az észak-afrikai napkelte eleven ragyogásában kísért szemű asszony lázasan siet a tengerpart felé. Ötvenéves, sovány, magas termetű, de sokkal idősebbnek látszik. Szegény Monika! Nehéz életsora volt. Könnyelmű, durva férjétől nem részesült szeretetben. Minden reménye fiában volt, aki már évek óta csak folytonos aggodalmának forrása. Anyai szíve megtagadott magától mindent, hogy fiának a legjobb nevelést biztosítsa, de úgy látszik, áldozatai hiábavalók voltak. A fiú is természetes életét élte. Vad, engedetlen életet, s most, ha rossz sejtelméi beigazolódnak, hálátlanságát azzal tetézte, hogy elhagyta anyját.

Amint közel ér a kikötőhöz, látja, hogy a hajó elvitorlázott. Napokon át horgonyozott a kikötőben kedvező szélre várva. Balsejtelmét fiának a hajó iránti érdeklődése keltette fel. Elejtette, hogy Rómába szándékszik menni, s azon van, hogy ezzel a hajóval tegye meg az utat. De amikor könnyek és könnyörgések között próbálta lebeszélni, nevetett az anyai aggodalmon, s erősítette, hogy sohase gondolt erre komolyan. Ellenben barátja utazik a hajón, és annak indulása érdeklő. Álmatlan éjszaka után kelve, Monika észrevette, hogy a széljárás megváltozott. Asszonyos megérzéssel fia szobájába szaladt, mely üres volt, s most, mikor az utcásárokra ért, a kikötő közelébe, látja, hogy a hajó elhagyta a kikötőt. Ott aztán kétségbeesetten tudja meg, hogy Ágoston utazott el. Elfedi tekintetét, hogy rejtse bánatát, és csüggedten fordul vissza a hegynek fel hazafelé.

A hit útja nem mindenkinek könnyű. Monika szigorúan igyekezett a keresztyén életre... Nem tűnt fel neki, hogy sok aggodalma éveiben fia szeretlen élete anyai imádságaira adott felelet volt. Most se sejti, hogy éppen római útja hozhatja meg a legbiztosabb választ.

Ágoston vallomásaiban ezekről úgy emlékezik, hogy lelki éhsége hajtotta

egyik végletből a másikba. Lelkét a kiszikkadt földhöz hasonlítja, amelyen szárazság és ínség pusztított. Kielégülésre és békeségre vágyott, de nem tudta, hogy találja meg. A magas eszmények után törekedve és el nem érve, engedett érzéki szenvedélyeinek: a szemek kívánsága, a játék, a színház, a zene. Mégis lelkiismerete által kínozza nem érte célját, csak magát terhelte. Hogy tudta volna kitalálni anyja, hogy minden vak és bukdácsoló útján Isten után tapogatózott!

A békeség utáni lázas igyekezetében Ágoston négy fontos tanulságot szerzett: 1. Míg érzéki örömeiben keresett kielégülést, észrevette, hogy „Holt-tenger gyümölcsét ette”, a pillanatnyi izgalom lelki gyötrellemmel járt. 2. Azután esztétikai úton kereste kielégülését. Ez kifejlesztette a művészet utáni érzékét: a zene, a tudomány és a retorika iránt. Imádtá a szépet minden formájában. De olyan volt ez, mint mikor csemegét kínálnak a holt-ra éhesnek. Végtelenül többre vágyott. 3. Megpróbálta a filozófiát. Ciceró Hortensiusa került a kezébe, s az más irányba terelte gondolatait. „Ez a könyv megváltoztatta elhatározásomat, és más célokat és vágyakat ébresztett. A bölcsesség halhatatlansága után vágyakoztam.” 4. Vallásossá lett. Olvasta a Szentírást, bár kevés haszonnal. Ez haszontalannak látszott Tullius tartalmasságához mérve, „mert az én dagadó büszkeségem visszariadt az alázattól, és értelmem nem tudott az Írás mélységébe hatolni”. A manicheusok szektájához csatlakozott, amely Zoroaster halványodó dicsőségét keverte keresztyén elemekkel. Kilenc évig tévelygett e spekulációkban, próbálva velük a természet szimbolikus magyarázatát, de nem találta boldogságát e fényes mesében, s lassanként az igazi hit iránti érdeklődését is aláasta. Amikor ez a próbálkozása is hiúnak bizonyult, elhatározta, hogy átkel a tengeren. Kiábrándult és elkeseredett. Bál-

ványai ledőltek és helyük üres maradt. Mindenben kételkedett. Mégis mélyen alant üres lelkében egy hang a világoosság után kiáltott. Mi volt ez a kiáltó hang? És miféle világoosság után vágyott? Kénytelen volt beismerni, hogy mohón habzsolta az útjába akadt korpát, a szíve még mindig éhezett. Kínosan kellett megtanulja az igazságot, amelyet később Milton tanított: „Magad számára teremtettél minket, és mindig nyugtalan a mi lelkünk, amíg Benned meg nem találja nyugalmát.” Tehát Monika hite győzte meg féktelen fiát.

„Az anyatejjel együtt szívtam magamba Jézus Krisztus nevét.” Bár Monika kevéssé sejti, imádságai leküzdhetetlen fékező erők fia, Ágoston lelkében. Fájdalmasan tanulja meg, hogy egyedül Krisztus elégíthet ki. Római útjának is anyja imádságai voltak mozgatóerői. Azon éjszaka – mondja vallomásaiban: „Ellopózkodtam, és őt magam mögött hagytam könnyezve és imádkozva. És mit kért tőled ó, Uram, annyi könnyes imádságban mást, mint hogy ne engedj engem elutazni. De Te ismerve az ő fő-fő óhaját, nem vetted tekintetbe, amit akkor esetlegesen kért, azért, hogy meghallgathasd a legnagyobbat, amiért mindig könyörgött hozzád.”

Rómába érkezésekor Ágoston 30 éves fiatalember, barna bőrű, sötét szemű, kifinomult hajjal, sovány, megfogyatkozott ábrázattal. Az örök város történelmi nevezetességei elbűvölik, de nem marad ott állandóan. Az ékesszólás tanszéke megüresedett Milánóban, és Ágoston megpályázza. „Így jöttem Milánóba – mondja Ambróziusz püspöknek, aki a világ egyik legjobb embere volt. Már a választása is regénybe illő. Tíz évvel előbb megüresedett a milánói püspöki szék. Két jelt küzdött erőteljesen a fényes állásért. Hosszú disputák után a tartomány kormányzóját, a kitűnő ifjú jogászt hívták meg, hogy döntse el a fontos kérdést. A fiatal jogtudós Ambróziusz volt. Eljött meghívásukra, és békésen tárgyalta a felzárkózott választókkal. Nemes egyénisége és kedvessége mindenkit foglyává tett, s hirtelen,

* 2007-ben új sorozatot indítunk. Kiemelkedő jelentőségű személyek életútját ismertetjük a teljesség igénye nélkül Dr. F. W. Borekom: „Történelemformáló nagy igék” c. műve alapján, amely az 1950-es évek végén szamizdat kiadásban jelenhetett csak meg magyarul Szabó Miklós fordításában.

amíg még beszélt, egy éles gyermekhang csendült fel a templomépületben: „Ambróziusz legyen a püspök!” Az eset oly rendkívüli volt, hogy az egész egybegyűlt sokaság előtt menyeyi hangnak tetszett, mindkét párt szíve visszhangozta, a vetélkedő pályázókat elfelejtették, és általános kívánságra Ambróziusz odahagyva a kormányzói széket, Milánó püspöke lett. Ez az ember, aki az Élet kenyerét kell szolgáltatassa az új ékesszólás professzor éhes lelkének.

Ambróziusz előtt Ágoston kitarja szívét, a püspök kedvesen megnyerő bizalmas módon szól hozzá, s inti, hogy tanulmányozza Pál leveleit. Ágoston elmondja ezt kebelbarátjának, Alypiusnak, kivel együtt gyerekeskedtek az észak-afrikai Tagastéban. Alypius követte barátját előbb Karthágóba, majd Milánóba. „Megegyeztünk – mondja Ágoston –, hogy az igazság és a bölcsesség keresésére szenteljük életünket. Úgy járt, mint én az igazi élet után tudakozódva, s a legnehezebb kérdések felett vizsgálódva. Ő azért szeretett engem, mert szívesnek és tanulnak látott, én pedig nemes erényei melletti szerénységéért.” A két barát úgy rendezkedett be, hogy együtt olvassák a Szentírást. Egy szép reggel együtt ülnek így a gyönyörű kertben, Milánó külvárosában, a Római levél kettőjük között a padon. Valami erőteljesen emlékezteti Ágostont elvesztett éveire. Érzelemvihar söpör át rajta, szívét lelkiismeret-furdalás tölti, szemét ellepi a könny. Hogy Alypius ne lássa gyöngeségét, feláll, a kert távolabbi sarkába megy, hol árnyas fügefafa alatt szabad folyást enged könnyeinek. „Így, könnyezve, szívem töredelmében a szomszéd kertből kisfiú, vagy leány énekhangját hallottam: vedd és olvasd, vedd és olvasd! Ábrázatom derűsre változott, kutattam emlékeimet: micsoda játékban énekelhetnek így a gyermekek, de nem emlékeztem. Felkeltem, és úgy magyaráztam, hogy a hang isteni parancs. Visszamentem tehát Alypiushoz, felvettem a Szentírást, és tovább olvastam halkán: »Nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra!« Nem olvastam tovább, nem is volt

szükség rá, mert mintha menyeyi világosság ömlött volna a szívembe, a kétség minden sötétsége elenyészett. Becsuktam a könyvet, és csendesen mondtam el Alypiusnak, ami történt.” Az történt, ami a hit aranytörténetei közé tartozik.

Ágoston távollétében Alypiusnak is fénylő tapasztalata támadt. Ő tovább olvasta és a következő vers ragadta meg: „A hitben erőtlent fogadjátok be!” Ezt isteni kijelentésként úgy értette, hogy még az ő számára is van hely Krisztus országában.

„Ekkor – folytatta Ágoston – bementünk anyámhoz, aki utánam Milánóba költözött, és együtt mondtuk el neki a történeteket. Anyám ugrált örömeiben, és elragadtatással áldotta az Urat, hogy minden reménység fölött gazdagon többet adott, mint amit bánatos zokogásaiban kérhetett.”

Eredj utadra – mondta neki régen egy püspök, mikor elpanaszolta tévelygő fia útjait – eredj utadra és segítsen az Isten: mert lehetetlen, hogy ily drága könnyeknek a fia elveszzen!

Monika figyelve a történetekre, visszaemlékezett a sötét napokra, és mosolygott saját hitetlenségén.

Ágoston majd még ezután mozgatja meg a világot. Parancsoló személye, amely oly vonzó volt Karthágó és Milánó ifjúsága előtt, ezután fogja éreztetni hatását sok általa vezetett fiatalember élete felett, akik megmenekülnek a csapdáktól, melyekbe ő maga beleesett. Hatalmas ékesszólását, mely tömegeket lelkesített, amikor történelmet vagy filozófiát adott elő, evangéliumi célokra szenteli, szavának varázsa és rábeszélő művészete megszámlálhatatlan lelket ébreszt fel és megrendült bűnbánók ezreit vezetí Krisztus országába, ahol maga és anyja is élnek. Művei szólnak majd szívét megragadó hatalommal és eredménnyel száz nemzethez és száz nemzedéke. Pál apostol óta – mondja egy kritikus – egyetlen emberi elme sem befolyásolta oly széles körben és oly mélyen Krisztus egyházát, mint Augustinus.

Ágoston még fiatal, de Monika összetört élete elhasználódott. Nem sokkal éli túl Ágoston és Alypius emlékezetes megkeresztelését Ambróziusz által.

„Fiam – mondta halkán, mikor együtt ültek Ostiában kevéssel később,

szemlélve az őszi napnyugta elnyúló árnyékát a zöld gyepen –, fiam, nem tudom mi célból időzzem tovább a földön. Csak egy vágyam volt: hogy téged keresztyénnel lássalak halálom előtt. Semmi ok arra, hogy tovább éljek.”

Az ablak előtt maradnak, kéz a kézben, míg a napfény s utána az árnyékok is eltűntek. A szürkülőben hallja, mint anyja magának susogja lágyan a simeoni Igét: „Uram, mostan bocsátd el a te szolgádat békeességben, mert látták az én szemeim a te üdvözítésedet.”

Az este hűvös lett, és elhagyták az ablakot.

Egy héttel később Ágoston búsan, de hálás tisztelettel fordul el anyja csendes sírjától, hogy hozzájárjon nagy életművéhez, amely őt a világtörténelem legnemesebb erejének forrásává tette.

TÉL

Templomi csöndben,
Éjjeli ködben
Aszkéta-ágot zörren a szél,
Valahol messze
Csillag szemekre
Szürke ködfátylat borít a Tél.

Túl tetőkön,
Dárdás fenyőkön:
Zöld diadémen pára lebeg,
Sűrű vadonban
Halkan, titokban
Fenyő-óriások könnye pereg...

Néma a szikla,
Kristály patakja,
Jeges páncélban tompán zubog,
Mogorva ormon
Nincs rhododendron,
Csak sötét árnyak: Tantalusok.

Mélyen a völgyben,
Fűzfa berekben,
Néha, titokban
Zörren a szél,
S fent a magasban
Pára alakban
Halkan suhanó szellem: a Tél.

Wass Albert

BIZONYSÁGTÉTELEK

Hogyan talált meg Isten?

Nem keresztyén családba születtem, de szüleim szeretetben neveltek. Valójában beszéltek valamennyit a Bibliáról és Jézusról, de inkább úgy tekintették, mint az alapműveltséghez szükséges ismeret. Katolikus nagymamám szobája falán ott volt a feszület, de túl sokat nem tudhattam meg erről a szimbólumról, csak annyit, hogy volt valaki a történelemben, aki ilyen módon halt meg, és a nagymama őt tisztelte. Irigykedve néztem azokat az osztálytársaimat, akik jártak templomba, úgy éreztem, nekik van valamijük, ami nekem nincsen.

Lassan kialakítottam a szívem mélyén egyfajta istenképet a mindenféle látottak, hallottak és tanultak alapján. Isten számomra egy szakállas öregúr volt, aki valahol a felhők fölött lakik, akit csöndesen megszólíthattam bármikor, hogy segítsen. Tettem is íyet például feleletések idején, hogy ne nálam nyíljon ki a napló.

Általános iskolai tanulmányaim után édesapámat külszolgálatra küldték, így a család Egyiptomba költözött, ott kezdtem a gimnáziumot. Az ottani oktatási rend szerint kötelező a hitoktatás. Ez külön volt a muzulmán többség és külön a keresztyén tanulók részére. Addig is volt némi képem a keresztyénség és az iszlám közötti különbségről, de nem értettem, hogy miért van több vallás ezen a földön, és hogy miért képesek az emberek a hitükért másokat ölni.

Az első hittanóra előtt csak álltam ott és nem tudtam, mit csináljak. Iszlám vagy keresztyén? Senki nem mondta meg nekem, melyik hittanórán van a helyem. Egy fiú meg is szólított, azt is mondta, biztosan keresztyén vagyok, de csak annyit mondtam neki, hogy nem vagyok semmi. Valahogy mégis elkeveredtem az orvosi szobára, ahol a keresztyének a hittan oktatást tartották. A hitoktató egy kedves, idős, áldott életű kopt asszony volt, akit a gyerekek nagyon szerettek. Amikor először beléptem hozzá, és kikérdezett, hogy ki vagyok, elcsodálkozott, hogy „vallástalan” voltam. Egyiptomban mindenki tartozik valamilyen valláshoz, mondta, ez attól függ, ki hova született.

Isten ezeken a hittanórákon keresztül megadta, hogy megismerjek sok-sok bibliai igazságot. Itt fogtam először kézbe és olvastam a Bibliát. Több részt, mint az Úri imádságot, a szeretet himnuszát, az 1. zsolnárt meg kellett tanulnunk kívülről. Ezek különösen sokat jelentettek nekem, mert abban segítettek eligazodni, hogy mi is az a keresztyénség. A mai napig emlékszem a döbbenetemre azon, hogy

szeretni kell még az ellenségeinket is. Furcsa volt, mert a környezetem nem ezt a véleményt képviselte. A tanítás mellett különösen sokat jelentett a tanítónak a személye, akinek a szeretete szinte tapintható volt az orvosi szoba levegőjében.

A szíveig azonban ezek a dolgok akkor mégsem hatoltak el. Épp a korabeli kamaszok életét éltem. Azt hittem, az a boldog, akinek pénze van, nagy nyugati autóval jár, sokat utazgat és bármit megvehet. Azt hittem, hogy Isten nyugaton természetes (külső) része az életnek, mindenki tartozik valamelyik valláshoz, és hisz valamelyik istenben.

Körülbelül ebben a fázisban rekedtem meg akkor, mert iskolát kellett váltani, és az új helyen nem volt többé hittan oktatás.

Elindultam egyfajta önmegvalósító irányba. Ez eleinte súlyzó emelgetésével kezdődött a helyi sportklub budy-building termében, majd az iskolai teak won do szakkörön folytatódt. Elkezdtek engem is érdekelni a különféle misztikus dolgok, kedvenceimmé váltak a karatés filmek, és a Magyarországról kapott, akkoriban megjelent Reform magazin okkult kérdésekkel foglalkozó rovatát is mindig nagy érdeklődéssel olvastam. Felszínes bibliai alaptudásom kevés volt ahhoz, hogy megértssem, a Jézusban való hit nem misztika, és célja nem a földi önmegvalósítás.

A Biblia olvasására magamtól lusta voltam, így a következő években elsodort a világi élet. Olyan lehettem, mint az első zsolnártban említett polyva, amit szétszór a szél.

Érettségi után Cipruson, Nicosiában tanultam tovább. Az első napokban összeismerkedtem egy hívő kollégista társammal, egy szíriai fiúval. Ő hívott el a helyi angol nyelvű protestáns gyülekezetbe, és annak ifjúsági körébe. Egy amerikai házaspár tartotta az ifiket. Nagyon jó hangulatúak voltak. Nem fért a fejembe, hogy miért vállal ez a házaspár annyi áldozatot, hogy még el is jöttek értünk kocsival a kollégiumba, vagy azt, hogy miért vállalta ez a négygyermekes családapa, hogy évente többször is Afganisztánba és más hasonló háborús országokba utazzon, és hogy ezt felesége és gyermekei hogyan tudják békességben és nyugalommal megélni. Sokáig nem értettem, hogy mi az a plusz az életükben, ami ezt a nyugalmat, önzetlenséget és szeretetet adta nekik.

Ahogy egyre többet tanultam Jézusról, egyre több kérdés kezdett bennem felmerülni, és egy idő után összezsaptak bennem az érzések. Sokáig azt hittem például, hogy mindenki hívő, aki templomba jár. De egy idő után rájöttem, hogy ez nem így van. Válaszút elé kerültem és ez összezavart. Vonzott a keresztyén

élet, Krisztus követése, de félttem, hogy túl sok dolgot kéne feladnom. Így kezdtem el a vasárnapi keresztyének életét élni. Pénteken ifi, vasárnap templom, sőt többféle szolgálat, de ez inkább az embereknek szóló látszat volt, a hét-köznapjaim nem igazodtak ehhez.

De Isten nem hagyta, hogy háborítatlanul éljem ezt a kettős életet. Adott mellém testvéreket a gyülekezetből, akiknek a bizonyosságos életén láthattam, hogy mit jelent Jézussal élni, mi a boldogság igazi forrása, és hogy mit jelent a megtérés. Ezek a testvérek imádkoztak értem, amikor látták gyötrelmeimet.

Életem akkor fordult meg igazán, amikor kimondtam a döntést, hogy én is olyan életet szeretnék élni, mint az ifivezetőim. Én is akartam, hogy meglegyen az életemben az a plusz dolog. És tudtam, hogy ez a plusz a Jézus Krisztus.

Utólag egyben szemlélve ezt a pár évet az életemben – az első hittanórától a megtérés szükségességének felismeréséig – most már látom, hogy semmi sem volt véletlen, ami velem történt. A nagymami szobája falán a feszület, az itthoni hívő osztálytársaim, az egyiptomi hittanárnök és a szír fiú Cipruson, mind Isten szemmel tartó szeretete volt, mely elvezetett ahhoz, hogy befogadhassam Jézust az életembe.

Néha eltűnődöm, milyen lenne most az életem, ha nem talált volna meg Isten. Hiszen Ő adott értelmet az életemnek, Ő adott nekem feleséget, gyereket, munkát, amit szeretek, gyülekezetet, testvéreket, és lett folytatása annak a tanulásnak, amit annak idején az orvosi szobán elkezdhettem.

Legyen övé a dicsőség mindezekért.

(AI)

A gondviselő Isten

Istennel való kapcsolatomban elég egyoldalúan kezdődött. Az Úr hatalmas kezében és tervében voltunk azelőtt, hogy ősi felmenőink megszülettek volna. Félelmetes dolog, hogy valaki már tudja, hogy miket fogok erre az oldalra írni, pedig az én agyam még csak a következő szavak sorrendjét és értelmét próbálja meg összerakni. És Isten ott volt velem szülem féltő családtervezési gondolataiban. Azokban a csendes, kettesben eltöltött ima áhítatokban, amikor egészséges gyermekért imádkoztak, és erőt kértek a felnevelésemhez.

Aztán Isten ott volt velem a fogantatásomkor, majd az azt követő hónapokban is. Édesanyámnak egészségét és erőt adva ahhoz, hogy megfelelőképpen tudjak növekedni, fejlődni, édesapámnak pedig ahhoz, hogy az anyagi terheket hordozza. És

nem csak a szüleim imádkoztak és dolgoztak értem, de nagyszüleim és rokonaim is ezt tették, sőt gyülekezeti tagok is. Az embernek szinte csak megszületnie volt nehéz – mondhatnánk – ilyen háttérrel.

De elérkezett az is, a születés pillanata. Hosszú hónapok eredménye, és órákig tartó vajúdás „jutalma” egy kis véres-váladékos gyerekkezdemény. Ha akkor láttam volna magamat, biztosan elszontyolodom: Erre vártak hónapokig? Ezért volt az a sok ima és fizikai munka? Hiszen ez nem más, csak egy kis visító parazita! Egy öröm van csak vele, amikor alszik. Ennyi ima és előkészítés után az ember mégiscsak mást vár! De Isten keze akkor is ott volt velem. Egy szerető, gondoskodó, hívó családba helyezett.

Mentős éveim egyik legfelemelőbb és legrosszabb esete volt egyben, amikor egy szüléshez hívtak ki. Már nem volt idő az anya kórházba szállítására, ezért egy házban vezettük le a szülést. Minden rendben történt és egy egészséges kisfiút segítettünk világra. Nagyon nagy örömmel töltött el minket, hogy részt vehettünk egy új élet világra jöttékor. A mentős munka nehézségei és tragédiái között kiemelkedő színfolt egy rendben lezajló szülés. A gyermek ellátása után az anyának akartuk adni a gyermeket, de ő elutasította, mondván: Van már három másik, minek még egy, vigyék innen! Látni sem akarom. Mind megdöbbenünk ezen. Még csak látni sem akarta, nemhogy megölelni. A kórházba vezető úton végig én fogtam a gyermeket. Az anyja helyett. Remélem, hogy a kisfiú azóta boldogan él nevelőszüleiével. Ezután az eset után mélyen elgondolkodtam. Velem is megtörténhetett volna ugyanez. Milyen nagyszerű az isteni gondoskodás! Szüleim nemcsak engem vártak és neveltek fel örömmel, hanem öcsémet és két húgomat is. Mindannyiunkért kitarotán könyörögtek és vittek az imaházba, keresztény módon neveltek, következetesen a jóra és a hitre. Nagyon jó nekem.

(NT)

A lelkiismeret

Isten kikerülhetetlen. A szabadság, a szabad élet jogosságának kivívása egyre nagyobb mértékben teret hódít napjainkban. Ennek is a következménye, hogy a törvények, a közérkölc, az emberek értékrendje föllazult. Minden korlátot le akarunk dönteni, mindent viszonylagossá akarunk tenni, de a lelkiismeretünket nem tudjuk teljesen elhallgattatni.

Egy asszony abortuszra megy, mivel szabadsága van eldönteni, hogy mit tegyen. A

műtét után azonban lelki válságba kerül, depressziós lesz. Egy férj hűtlen a feleségéhez, merthogy joga van boldognak lenni. Az eset mégis hatalmas súlyként nehezedik rá, nem bírja titokban tartani, inkább bevallja. Ezzel hatalmas fájdalmat is okoz, széttepi a feleség addigi bizalmát.

Egy kisgyerek ellop egy játékot a boltból. Hogy tettét leplezze, hazugságba keveredik. Így zavart lesz és fél, ami megrontja az addigi szeretetteljes kapcsolatot a szüleiével. Ha elmondja tettét, helyreállhat a kapcsolat, ha nem, eltávolodhat szüleitől. Számtalan ehhez hasonló epizód van az emberek életében. Szabadok vagyunk, hangoztatjuk, de akkor miért nem tudjuk nyugodt szívvel élvezni azt? Isten lelkiismeretét adott az embernek, hogy jelezzen, ha nem megfelelően éljük az életünket. Ez a lelkiismeret azonban eltompult, elhomályosodott a bűn miatt, ami Isten és ember közé állt. Minél jobban elnyomja, figyelmen kívül hagyja az ember a lelkiismerete jelzéseit, az annál érzékletlenebb lesz.

(CSGy)

Értékrend

Megtérésem előtt éltem, mint a többi hit nélküli ember, magával sodort a nagy társadalmi játszma, ahol mindig a nyerő oldalra törekedtem. Akartam, hogy legyen vagyonom, legyenek gazdag, és hajtottam, és hogy ezt elérjem, kizsigereltem az életemet. Aki nem velem, az ellenem – ez volt a jelszavam. Aki pedig ellenem volt, azzal vilámháborút folytattam. És jaj volt a legyőzötteknek. Közben az ember valahol hátul halványan pislogott a világra, félt és rémült volt, nem mert szeretni, mert ökölbe szorított kézzel nem lehet simogatni. Mindenki idegen volt számára, senkiben sem bízott, a szíve kő, a teste megfeszülve, állandóan támadásra készen.

Sikerült meggazdagodnom, aztán tönkrementem, kétszer is. Földönfutó lettem, de „szerencsém volt”, talpra álltam és újrateremtettem, amit csak tudtam. Csak később gondolkodtam el, Isten érintése után, hogy nincs logikus szerencse. Olyan szerencse, melyben az elemek, az események logikus sorrendben követik egymást egészen a sikerig, nem létezik. Isten az, akinek logikus akarata, szándéka volt, van és lesz velem. Igaz, ez a szándék ma még ismeretlen számomra, de hiszem és érzem, hogy ennél jobb szándék nem létezik. Közös képmásunk ennek a garanciája. Jól vagyok, mert szeretem a világot, az embereket, mert Isten felnyitotta a szememet. Másként látom

magamat és a környezetemet, felül tudok emelkedni a gondokon, átlátom a problémákat, képes vagyok tárgyilagosan felfedni a bűnt és minden olyan cselekedetet, mely a sátánt szolgálja, nem pedig Istent. A háttérből pedig előmerészkedett az ember, mert Isten hússzívét adott neki, megtanult szeretni, és már nem fél.

(KSZ)

Karácsony és gyász

Arról szeretnék bizonyoságot tenni, hogyan vigasztalt és erősített a Szentlélek, amikor négy évvel ezelőtt karácsonykor meghalt az édesanyám.

Amikor értesítettek betegségéről, azonnal vonatra szálltam és hazamentem. Éreztem, hogy mennem kell. Amikor megérkeztem, megnyugtató, hogy nincs baj, csak egy kicsit megfázott. Aztán egy átvirrasztott éjszaka következett, beszélgetéssel és bűnvállalással, imádkozással. Édesanyám megköszönte Istennek a szeretetét, azt a 80 esztendő, amelyben vele volt és végig vezette. Hálát adott értünk, gyermekeiért, gyülekezetéért, hittestvéreikért. Elmondta, hogy felkészült és vágyik az Úrhoz költözni a mennyei hajlékba. Ez volt az utolsó találkozásunk. Ezután három héttel szenteste kaptam a hírt, hogy édesanyám kórházba vitték, mert nagyon rosszul lett. Karácsony első napján ismét vonatra szálltam, folyamatosan könyörögtem Istenhez: „Uram, add, hogy megegyszer láthassam!” De nem így történt. Mire hazaértem, édesanyám visszaadta lelkét teremtő Urának.

Aztán mindenki próbált vigasztalni. Milyen szomorú, hogy a szeretet ünnepén költözött gyász a családba. Az én szívemben pedig ott égett, hogy bárcsak majd egyszer én is így tudnék átlépni a túlsó partra, az örökkévalóságba, mint ahogyan ő ment el. Igen, karácsony számomra továbbra is a szeretet ünnepe.

De itt még nem ér véget a történet. Az új évet azzal az Igével kezdhettük, melyet édesanyám karácsonyra írt nekünk egy képeslapon, melyet a posta megkésve kézbesített. Az Ige pedig ez volt:

Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. 2Kor. 4,16–18

Hát ilyen csodálatos a mi Istenünk.

(SzGné)

Urtól Újpestig

A múlt vasárnap helyettesítettem a vasárnapi iskolában. A tanítók énekünnepélyre mentek Rákoscsabára. Két csoport volt együtt. Örömmel, szeretettel vállaltam a tanítást.

Az egyik csoportban Ábrahám elhívása, a másikban Sámuel megszólítása következett tananyagként.

Az Úr hívása iránti engedelmisség kapcsolta össze a két leckét. Ábrahámot Ur városából hívta el Isten, Sámuelnek a szent sátorban adott kijelentést. Mindketten hallották az Isten szavát és engedelmeskedtek neki.

Egy kis izgalmat vittünk a foglalkozás menetébe. Felszálltunk a „Sine-air” repülőre, hogy a termékeny félhold földjére utazzunk. Kétféle övünk volt, az egyik a távolságot, a másik a visszafelé vezető időt kapcsolta be. Hatalmas hegyeken, viharos tengerek felett repültünk. Gépünk merészen és biztonságosan hasított a Közel-Kelet légterét.

A légikisasszony menüje minden igényt kielégített, de csak akkor kaptuk meg, ha felelni tudtunk az időbeli út akadályaira. Száz évnél tartunk. – Mi történt akkor? Ki uralkodott Magyarországon ötszáz évvel ezelőtt? Hogy hívták az ezer évvel ezelőtt megkoronázott királyunkat? Ki született 2000 éve egy istállóban? A többi kérdésre nem tudtak felelni, de Jézus születéséig minden rendben ment.

A mi gépünk a 4500-as év termináljába tartott, lassanként leszállási engedélyt kellett kérnünk. Vajon kitől kérjük, főpaptól, királytól, törzsfőnöktől, városatyától? És ha mobilon jelentkezünk, felveszik? Végül Ur város papkirálya adott leszállási engedélyt Sineár földjén.

A Tigris folyó éppen áradt, a leszálló pályát elöntötte a víz. Csak a folyótól messze tudta letenni a gépet a pilóta. Tevék vártak a repülő utasaira. Kényelmetlen ülésben tevegeltünk a város felé.

Végre megpillantottuk Ur városának mázas cserép kőfalát, amin úgy ragyogott a nap, hogy káprázott a szemünk. Fekete-fehér-piros mozaik minta díszítette a falát. (Némelyik társunk – a fiúk közül – elkövette azt a „tiszteletlenséget”, hogy megkérdezte, miért nem piros-fehér-zöld a mozaik színe, de nem értették a nyelvünket és nem feleltek rá.)

A hatalmas kapunál bebocsátást kellett kérnünk a városba. Bizalmatlanok voltak irántunk. A göndör fekete szakállas, bozontos Ur-lakókhöz képest kopasz, sápadt, holdlakóknak néztünk ki. Úti célunk sem volt egészen világos, mert nem tudtuk Táré foglalkozását, címét, pedig őt akartuk meglátogatni. Ábrámot, a gazdag főembert viszont ismerték, Táré fiának neve lett a kulcs. Beengedtek.

A város tiszta volt, csendes és otthonos. Bár az utcák rendezetten vezettek a főútról minden irányba, szűkek, sötétek voltak. De sok helyen zöldbe, pálmaligetbe vezettek. Innen nézve már ligetes városnak tűnt Ur. Táré mester házát kerestük, akiről nem tudtuk pontosan tanácsbeli főember volt-e, vagy iskolamester, csillagász vagy pék. Végül valaki elirányított a város túlsó részébe, így át kellett mennünk a főtéren is. Középen állt a zikkurat, az áldozóhely, jobb és bal oldalán Nanni istennő temploma. Igen méltóságos hely volt, hosszú fehér ruhában suhantak körülötte az emberek. Férfiak, nők egyaránt.

A zikkuratra indulók áldozatot vittek magukkal. Állatot, virágot, gyümölcsöt. Egy férfi egy kisgyermek kezét fogta. Ki áldozott, kit?

Elértük Táré házát. Az idős ember jó erőben volt, és sürgött-forgott szolgánépével együtt. Elmondta, hogy költözés közben értük őket. Csomagolnak. Két fiával és unokájával Hárán városába telepszene le. A sok tennivaló közepete is megvendégt.

Aztán átvitt minket Ábrám fiához, a szomszédba. Ő sem volt éppen fiatal,

lobogó vörös haja, izzó fekete szeme a belső izzásra terelte figyelmünket.

Kérdeztük, miért költöznek el, szerintünk Ur város kitűnő lakóhely, de ő nagy felindulással ellenkezett. Elmondta, hogy a bálványokból lett elegük, ezek nem élő istenek, de ő hallotta az egy igaz Isten hangját. Ő hívta ki innen. Nagy ígérettel tetézte az elhívást, országot, népet ígért és szövetséget. Ilyen ajánlatért nem kár elhagyni Ur-t. Elhitte Isten szavát, engedelmeskedett neki.

Sámuel a templomban nőtt fel, ahová Anna vitte. Az édesanya az Úrnak szentelte fiát, és azt hitte, ha a szent sátorhoz viszi, a főpap neveli, akkor a legjobb helyen nő fel, de az Isten megvetette Élit és családját. Nem lakott velük a sátorban. A főpap fiai utálatossággal keserítették meg Isten szívét. Aztán érkezett a gyermek Sámuel tiszta, figyelmes szívvel. Isten rátekintett és újra volt üzenete.

Sámuel, a gyermek, hallotta az Úr hangját és engedelmes volt iránta.

Az Úr szól hozzánk ma is. Hív, hogy hagyjuk el a bálványokat, a megszokott életvitelt, a chipek rendszerét, az idő- és pénzáldozat bemutatását.

Ismeretlen útra hív, de szövetséget és új országot ígér.

Ígéretei bearanyozzák a napot, és békét árasztanak az éjszakába. Tudja a nevünket, azon szólít meg, mint Ábrahámot és Sámuel. Ez azt is jelenti, hogy övéi vagyunk, a hajunk szála se vesztethet el a tudta nélkül. Így már bátran mehetünk a komfort nélküli pusztába, a veszélyekkel teli útra. Velünk van.

Vetünk, és áldásával aratunk; utazunk, és oltalmában célba érünk.

Sine-air gépünk az imádság szárnyán és erejével indult Urból Újpestre. Biztosan tudtuk, hallottuk az Ő hangját. Hívott minket is. Jer, kövess engem! – szólott hozzánk. A gyermekek szívből jövő imával feleltek neki. „A Te szolgád szeretnék lenni!” „Szerettem volna focista lenni, de inkább téged követlek.”

És elindultak Újpestről Kánaán felé.

Frittmann Lászlóné

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

KVÍZ KÉRDÉSEK

A következő kérdések a kenyér köré csoportosulnak. A megoldáshoz az igehelyet is meg kell jelölni.

A kérdéseket összeállította: dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2007. március 15.

Kenyer a Bibliában

- Ki vitt kenyeret és bort Ábrahám-nak?
 - Malkisua
 - Melkisédek
 - Mefibóset
 - Eskól
- Milyen volt a gibeóniak kenyere, amikor Józsueval találkoztak?
 - Száraz és morzsás
 - Friss és meleg
 - Nedves és savanyú
 - Penészes
- Mi történt azzal az emberrel, aki azt álmodta, hogy három kosár kalács volt a fején?
 - Előléptették
 - Kivégezték
 - Más munkát kapott
 - Semmi különleges nem történt vele
- Mibe mártogatta Ruth a kenyerét a mezőn?
 - Húsos ételbe
 - Aludttejbe
 - Olvasztott vajba
 - Ecetes lébe
- Mit mond a zsolttáros, mit eszik kenyér gyanánt?
 - Száraz füvet
 - Pelyvát
 - Hamut
 - Föld porát
- Hány kenyeret küldött Mefibóset Dávidnak?
 - 500
 - 200
 - 300
 - 100
- Milyen kenyérről álmodott a midjá-nita katona?
 - Árpakenyér
 - Gyümölcskenyér
 - Kovászatlan kenyér
 - Rozskenyér
- Kinek a csapata evett a szent kenyerekből?
 - Saul
 - Dávid
 - Filiszteusok
 - Moábiták
- Hol van megírva a Károli-fordítás szerinti idézet: „Vesd a te kenyeredet a víz színére”?
 - Zsoltárok
 - Példabeszédek könyve
 - Prédikátor könyve
 - Énekek éneke
- Hány kenyér volt a négyezer ember megvendéglésekor?
 - 2
 - 5
 - 12
 - 7

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1/b Adónibezek (Bir 1:6), 2/c Lábuk sohasem dagadt meg (5Móz 8:4), 3/d Falhoz lapította (4Móz 32:25), 4/b Aranyérc (Jel 2:18), 5/a Vasból és cserépből (Dán 2:33), 6/a Vérel (3Móz 8:23), 7/c Jákób (1Móz 49:33), 8/b Ékes kapunál (Acta 3:1–9), 9/a Lábaikkal kellett öntözniük (5Móz 11:10), 10/d Mefibóset (2Sám 4:4).

A megfejtést beküldte: Kovács Áron (Pócsmegyer), Nagypáti Eszter, Péter és Anna (Baja), Rück Henrikné (Komló), Baka Dorián (Budapest), Lovász Debóra (Budapest), Széll Dalma (Budapest), Széll Dávid (Budapest), Lesták Máté (Budapest), Viktóri Dávid (Budapest), Tóth Pál Mátyás (Budapest), Lesták Bence (Budapest), és további 39-en, akik a keresztrejtvénnyel együtt küldték be megfejtésüket. Lásd a keresztrejtvényt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Lapszemle

– Sporthorgász –

Kaposvárról Lehoczky Józsefné testvérünk – aki a Szőkepusztai Baptista Gyülekezet szorgos munkásaként évtizedeket dolgozott férje mellett az Úrtól kirendelt helyen, a Libickozma melletti Szőkepusztán – küldte el szerkesztőségünkbe a „Sikeress Sporthorgász” c. színes magazin 2006. decemberi számát, azzal a megjegyzéssel, hogy szó esik benne a baptistákról is. Valóban. A Somogy megyei horgászparadicsomról két cikk, összesen öt teljes oldal szól, ezen belül két teljes oldal – színes fotókkal – a szőkepusztai imaház közelében fekvő libickozmai halastavakról. A cikk ismerteti a vidéket, a picinyke falut, ahol a gyermektábort építjük, és persze nagy teret szentel a tavaknak, a gyönyörű tájnak. A ránk vonatkozó sorokból idézek néhányat:

„A múlt század 30-as éveiben virágzó kis település lehetett Libickozma, hozzá tartozó kisebb településekkel (Szőkepuszta, Kopárpuszta, Háromház, Feketeberek) a lakosok száma meghaladta az ezer főt. Szőkepusztán baptista templom található a libickozmai erdőben. Nemrég hozták rendbe a tetőszerkezetét, évente egy alkalommal itt találkoznak az egykori szőkepusztaiak...” (66. old.)

Csak megjegyzem, hogy ma a falu területének több mint 1/24-ed részét a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány birtokolja, a 24 hektárból több mint egy hektárt. Itt létesül a gyermektábor.

A vadregényes vidék, a tapintható csönd annak is köszönhető, hogy mind az imaház, mind a falu a Boronka-melléki Tájvédelmi Körzet része. A falu polgármestere a mintegy 30 „öslakó” és közel 20 „új telepes” (Budapestről, Szentendréről, Hollandiából és Németországból) nagy szeretettel fogadott bennünket. Mindenben segítenek és várják, hogy a gyerekzaj, az ének, a zene „fölverje” a vidék csendjét. Erre először szervezeten július 29-én, a hónap utolsó vasárnapján kerül sor, a konferencián, az országos összevont fűvészenek segítségével, majd egész augusztusban, a gyermektáborban. A konferenciára – amelynek keretében megnyitjuk a teljesen felújított imaházat – mindenkit szeretettel várunk. A részletes programot később közöljük.

– am –

KI A MAGYAR?

Ki a magyar hát, cimbora?
Te, vagy én? Vagy a harmadik?
Nosza döntsük el szaporán,
míg el nem süllyed a ladik!
Ragadjunk hát lapátot, csákányt,
evezőt! Ebura fakó!
Így csináljuk már ezer éve,
ez hát nekünk való!

Aztán, ha majd holt tetemünket
kiveti a víz a partra:
magyar leszel Te is, én is,
a harmadik is, mind, mind, kit halva,
bevert fejjel, némán, gyászban
fektethetünk a ravatalra.

Wass Albert

Szőkepusztai Baráti Kör

Olvasóink előtt közismert, hogy a Napsugár Gyermekmentő Közhasznú Alapítvány Szőkepusztán és a hozzá közel eső kis faluban gyermekmissziós tábor építésén fáradozik. Előző számainkban írtunk arról, hogy hogyan halad a munka.

Libickozma, az alig 30 lelkes falu, Somogy megye legkisebb települése, ideális hely a világ zajától való elvonulásra. Ugyanez fokozottan elmondható Szőkepusztáról, amely mintegy 2,5-3 kilométerre van a falutól, s amely jelenleg patakokkal szabdalta erdő és rét. Itt áll az 1931-ben épült imaház, amely az első Somogy megyei baptista gyülekezet lelki otthona volt az ötvenes évek végéig, amikor is az utolsó hívő családok is elköltöztek a pusztáról. Az a célunk, hogy a remek kis kápolnát teljesen felújítsuk és visszaállítsuk – legalább a nyári hónapokban – eredeti funkcióját, a táborozó gyermekek számára.

Kora tavasszal folytatódik a munka, amelynek költsége mintegy egymillió forint. A gyermektábor részben itt, részben a faluban létesül. Az új központi épület alapja elkészült. Amint az idő engedi, folytatjuk a munkát.

Az alapítvány kuratóriuma egy baráti társaság szervezését kezdte meg. A Szőkepusztai Baráti Kör tagja lehet mindenki, aki a fenti célokkal egyetért, és vállalja, hogy imádkozik a megvalósulásáért. Örömmel szolgál, hogy jó néhány lelkipásztor és zenei vezető mellett szülők, különféle szakmákban jártas szakemberek, volt szőkepusztaiak és mások Magyarországról és külföldről – összesen 72-en – csatlakoztak a Baráti Körhöz, őket külön levélben kerestük meg.

Ezúton is kérjük mindazokat, akik szeretnének csatlakozni hozzánk, hogy jelentkezzenek a 06-20/886-0845-ös „baptifonon”. Továbbra is számítunk minden olvasónk imádságos támogatására.

1%

Lapunk jelen számához mellékelünk két rendelkező nyilatkozatot. Egyik a Jó Pásztor Alapítvány, a másik a Napsugár Gyermekmentő Alapítvány adatait tartalmazza. Az adóbevallási iratokhoz egyik vagy másik csatolható, attól függően, hogy melyik misszió áll közelebb a szívünkhöz. Választanunk kell, csak az egyik nyilatkozatot csatoljuk, mert két alapítvány nem támogatható az 1%-kal.

K Ö S Z Ö N J Ü K

FELHÍVÁS

Új kezdet a régi romokon

A Jó Pásztor jelenlegi számához olyan csekket mellékelünk, amelyen a gyermekmissziós munka támogatására külön rovat szerepel. Szeretettel kérjük azokat az olvasókat, akik adományaikkal is segíteni szeretnének, hogy a csekk jobb felső sarkában a 4. sorban található „Szőkepuszta” szót húzzuk alá! A táborozásról és az építkezés menetéről folyamatosan beszámolunk. A tábor megnyitására ünnepélyes keretek között július utolsó vasárnapján kerül sor, amelyre támogatóinkat, a Baráti Kör tagjait és minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A vendéglátásról az alapítvány gondoskodik, az énekeket pedig az országos fúvós találkozó összevont zenekara kíséri.

Hívő gyerekszáj

Egyik este szokásos esti áhítatunkat tartottam gyermekeimnek. A nagyok és kicsik együtt vannak ilyenkor, a legkisebb kivételével. A nagyoknak a felnőtt Bibliából, vagy valamilyen koruknak megfelelő evangéliumi könyvből, regényből olvasok, amiről azután beszélgetni is tudunk. Ezt megelőzően azonban végighallgatják a kicsik bibliai történetét egy rajzos, fényképes gyermekbibliából. Éppen Mózes történeténél tartottunk ebben a könyvben. A Tízparancsolat következett, amit rövidített formában ad közre a könyv. Elovastam nekik, de kíváncsi voltam, mennyit jegyeztek meg belőle. Rákérdeztem, hogy mire emlékeznek a Tízparancsolat közül. Szerettem volna, ha legalább hármat összeszednek. Jöttek is az értelmes feleletek:

- „Ne ölj!” – hangzott az első.
- „Tiszteld apádat és anyádat!” – követte a második. Majd csend következett.
- Na, ki tudna még egy parancsolatot elmondani? A kicsik feleljenek, a nagyok, most hallgassanak! – bátorítottam őket. Nem is kellett sokáig várni a bátor feleletre. Ötéves Anna lányom határozottan, mint akinek éppen eszébe jut a biztosan jó válasz, így szólt:
- „Ne garázdáldokj!”

Gál Lajos (Szeghalom)
(Szövetség, 2006. 4. évf. 4. sz.)

BÖRTÖNLÁTOGATÁS

Újra a tököli börtönben

2002. decembertől 2004. áprilisig jogerős elítéltként voltam Tökölön. Ott találkoztam először az Úrral, ott hallottam Igéjéről a börtönmissziós testvérektől, S. Pétertől és D. Gábertől. Immár 2005. augusztus 14-től én is az Erzsébeti Baptista Gyülekezet tagja vagyok.

A többi testvérel együtt nagy hévvel és várokozással teli izgalommal készültünk a december 23-i kis ünnepségre, mellyel – úgy gondoltuk – bevihetjük Jézus szeretetét és üzenetét a börtönfalak közé. 22-én szervezési gondok támadtak. Összevonásról beszéltek más programmal, illetve helyszínváltozást is kilatásba helyeztek.

A testvérek kb. 10-15-en lázas imádkozásba kezdtek (én is), hogy Urunk adjon erőt és szeretetet a szolgálathoz. Délelőtt mikor megérkeztünk, beigazolódta, valóságossá váltak a változások, és így kezdeti bizonytalanság támadt köztünk. Támad a sátán. Újabb imatámogatás, újabb kérések, a Szentlélek kézzelfogható erejének kérése!

Bizony a jelenlévő fogvatartottak nagyrészt egy roma harcos, lagzis parádéra jöttek. Ez volt az utánunk következő program. Ahogy körülnéztem, igen „nehéz” társaság gyűlt össze. Valahogy az ő lelki (lelketlen) érzületük, a rabruhájuk disszonanciát keltett a mi ünneplőbe öltöztetett lelkünk és ünneplőbe öltözött testünk között.

S. Péter nyitotta az alkalmat, próbált közvetlen lenni a fiúkhoz és bevonta őket a beszélgetésbe. Próbálta rávezetni őket, hogy vajon a napokban mit, kit is ünneplünk. Közben énekeltek, hol közösen, hol csak mi (a testvérek), de a hangulat és a be-beszólások a fogvatartottak részéről kezdtek más irányba elvinni az alkalmat. Kicsit kezdett kínossá válni a dolog. Én bensőmbem csak imádkoztam, könyörögtem Urunkhoz, hogy tegyen csodát! Neki van csak hatalma rá! D. Gábor testvér beszéde kezdte meghozni a változást, kezdett bekopogtatni a szíveken.

Közben tudtam, hogy nemsokára én jövők és egyre erősebben vert a szívem. „Uram, Uram, tégy csodát!” Ott álltam előttük, és úgy gondoltam, ebből botrány lesz. És akkor erővel tele (a Lélek erejével) könnyűvé vált minden. Könnyebbség volt az is, hogy páran megismeretek, így hát mint bizonyíték álltam előttük, hogy lehetséges, hogy nincs lehetetlen, hogy így börtönből szabadultam szeretnek, szeret az Úr, szeretnek a testvérek, hogy befogadtak – minden szenny és mocsok ellenében – úgy, ahogy voltam, azzal, amit hoztam magammal! El tudtam mondani nekik, hogy Jézus értük is meg-

halt, pont értük és úgy, ahogy most vannak, nem szelektál, nem nézi, hogy roma, vagy sárnga, vagy fehér („paraszt”). Ő az, aki képes elvenni, magára venni a bűnt, a terheket. Ő az, aki képes az otthonhagyottakra vigyázni. Ő az egyedüli, aki felemelhet ebből a mocsokból. Egy-két trágár szó kicsúszott a számon, bár szégyelltem és kértem az Úr és a testvérek bocsánatát, de azt is észrevettem és a testvérek is, hogy így hitelesebbé vált a mondandó, hogy láthatták a vendégek, hogy a keresztyén ember se bűn és hiba nélküli, úgy éreztem akkor, befogadtak minket. Felhívtam figyelmüket, hogy az Úrhoz kell fordulni bármilyen nehéz is, és ne törődjenek senki véleményével, vagy piszkálódásával, és ha tudnak dönteni, vagy csak úgy ér-

zik, hogy változást szeretnének az életükben, akkor elsősorban boruljanak le és vigyék Jézus elé az ő saját életüket! Kértem őket, forduljanak a börtönmissziós testvérekhez mindenben, hallgassák meg őket!

Igen, megtörtént a csoda. Ezek a szívek kinyíltak, örömmel telve csillogtak a szemek, és a roma emberek cigány köszöntéssel búcsúztak tőlünk – Pávesz baktáló testvér – ez nagy szeretet és tisztelet jele. Míg börtönben voltam, igen ritkán hallottam így köszönteni magyart („parasztot”). Köszönöm Atyánknak, hogy ezt megélhettem, köszönöm az ő Szentlelkének erejét, tisztaságát, köszönöm Jézus szeretetét és köszönöm a testvérek áldozatos szolgálatát!

Jézus Krisztus dicsőségére!

D. I.

Az elítéltek Dömtör István testvér biznyságtételét hallgatják.

Képrejtvény

Jó Pásztor Arcképcsarnok

A nemzetközi és a magyar baptista egyháztörténet néhány kiemelkedő személyiségét mutatjuk be a Jó Pásztor Arcképcsarnok sorozatban a teljesség igénye nélkül.

Feladat:

1. Megnevezni a képen látható személyt.
2. Közölni születésének és halálának évét.
3. Rövid életrajzot írni a képen látható személyről.

A feladatot legjobban (és leggyorsabban) megoldó első három pályázó jutalomban részesül.

Beküldési határidő: 2007. március 15.

A közölt grafika Gulyás Boglárka alkotása 1996-ból.

Előző képrejtvényünk megfejtése:

A közölt képen Johann Gerhard Oncken (1800–1884), az európai baptizmus atyja volt látható. Híres mondása: „Minden baptista egy misszionárius”.

A képrejtvényre öten küldtek megfejtési pályázatot: Ruzsa Eszter (Méhkerék), Gyarak Mihályné (Békés), Kalmár Gyula (Békés), Hegyes Lajosné (Kunfehértó), Tóthné Szűcs Csilla (Békés).

Az első és második díjat most nem tudtuk kiadni, a III. helyezettnek járó díjban részesült: Ruzsa Eszter, (Méhkerék), Gyarak Mihályné (Békés) és Kalmár Gyula (Békés).

RÖVID HÍREK

125 éves a Dömsödi (Dabi) Baptista Gyülekezet

2006. december 10-én ünnepelte fönnlásának 125. évfordulóját a dömsödi gyülekezet. A meghívott vendégek között voltak a korábbi lelkipásztorok, lelkipásztor özvegyek (Lázi Sándor, Vasadi Lajos, Almási Mihályné, Jóföldi Istvánné), akik föl is szólaltak, valamint Vasadi Teodor. Az ígéhirdetés szolgálatát dr. Almási Mihály testvér végezte.

Lázi Sándor lelkipásztor testvér hazaköltözött

Életének 92. évében, 2007. január 4-én visszaadta lelkét teremtőjének – tudósít a gyászjelentés. Temetése január 11-én volt a Rákospalotai Köztemetőben. Az Úr idős szolgájától nagy részvétellel búcsúzott egész közösségünk. Gyülekezetben utoljára a dömsödi 125 éves jubileumi istentiszteleten szólt meg. Én is itt találkoztam vele utoljára. Öröm számunka, hogy a Jó Pásztor 2005. november–decemberi számában ismertethettük életútját. Ő is azok közé tartozott, akiknek érdemes követni a hitét. A család nyugodt szívvel, az üdvösség és találkozás bizonyosságával fogadta a hazahívást, amint arról a Lázi néniel való beszélgetésből meggyőződhettem. „Az igazak emlékezete áldott!”

– am –

BARABÁS!

Hozzád is odament,
reád emelte csöndes kék szemét,
megsimogatott és megkérdezett:
mért sírsz Testvér?
Te leborultál
és megcsókoltad mind a két kezét,
és így beszéltél:
„áldott a Neved!”

Másnap, mégis,
mikor a nap a Golgotán lement,
s ő szerető szavadra
tövisektől koszorúzva várt,
gőgös-csúnyára eltorzult a szád,
s hörögve felkiáltott:
„Barabás!”

Wass Albert

Fotópályázat

2006. január–februári számunkban egy fényképet közöltünk, a Mezőberényi Baptista Vonószzenekarról. A képet Pozsonyból Szikora Katalintól kaptuk, de csak két vezető nevét tudtuk. Kértük, hogy ha valaki fölismeri a testvéreket, írja meg szerkesztőségünkbe. Az elmúlt héten levelet kaptunk Wallach I. László testvértől Komárnóból. Szlovákiában élő testvérünk édesapja, Wallach Mihály a mezőberényi „Könyvnyomdai Műintézet” tulajdonosa volt. Itt készült ezekben az években a „Kürt” éneklap melléklete, valamint egy ideig a népszerű gyermeklap, a „Hajnalcsillag”. Idézek néhány sort Wallach testvér leveléből:

„Kedves Testvéreim, az Úr Jézusban! Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy több kézen keresztül hozzám is eljuthatott a „Jó Pásztor” 2006. január–februári kiadású lapja, melyben szerepel egy csoportkép „Fotópályázat” cím alatt. Ezen a fényképen szerepel a Mezőberényi Baptista Gyülekezet vonószzenekarának együttese, az 1920-as évekből. Kívánságuk az volna, hogy akadna-e valaki, aki felismerné a kép szereplőit nevük szerint, és azt közölné a Jó Pásztor lap Szerkesztőségével. Én ezt testvéri szeretettel meg is teszem, mert a kérdéses vonószzenekar talán egyedüli élő tagja én vagyok. Nevem Wallach I. László, 1920-ban születtem, és a kép bal alsó sarkában kb. 8 évesen én állok.

Mellékelve csatoltam egy levelezőlapot, melyre köröket rajzoltam és beleírtam a pontos neveket. Akkor 8-9 éves lehettem, és ma amikor e sorokat írom, töltöm be az Úr kegyelméből a 86-ik esztendőmet.

Testvéreimet őszinte szeretettel köszöntöm, a Szlovákiai Komárom városából. Testvéri üdvözlétemhez csatlakozik gyülekezetünk is! Áldott emlékeim között élénken élnek budapesti testvéreim, a Nap utcai, József utcai, nem utolsósorban a Wesselényi utcai, ahol az utolsó évtizedben meg is fordulhattam, s amely gyülekezetnek az 1920-as év elején édesapám rendszeres látogatója, sőt az énekkar tagja is volt.”

Örömünkre szolgál, hogy van valaki, aki fölismerte az 1920-as évek végén készült fényképen a zenekar tagjait. Ezúton is köszönjük Wallach testvér szíves segítségét. A képet itt újra közöljük.

Hátsó sor (balról jobbra): Budai Lajos, Braun Ádám, Kovács Mihály (a prédikátor fia), Oláh Pál, Kohut Pál, Cservenák Márton
Első sor: Wallach László (8-9 éves), Garai János, Sáli Pál (helyi vezető), Kovács Mihály (lelkipásztor, Békéscsaba), Wallach Mihály, Stefánik György

KÖSZÖNJÜK

Számos karácsonyi és újévi üdvözlő, áldáskívánás érkezett szerkesztőségünkbe, különféle utakon, az sms-től a hagyományos képeslapig. Ezúton szeretném munkatársaim nevében is megköszönni ezeket éppúgy, mint az imádságos és anyagi támogatást.

Amint azt segítő Testvéreink tapasztalják, az adományokat minden esetben külön is megköszönjük. Az általános áremelkedések miatt (papír, postaköltség, stb.) a Jó Pásztor egy-egy számának előállítás és kiküldésének költsége is komoly mértékben növekedett. Áldozatkész testvéri segítség nélkül nem lennének képesek folytatni ezt a missziót.

Tájékoztatóként írom, hogy a 2006. esztendőben több mint 3000 könyvet és missziós iratot, valamint videokazettát továbbítottunk postai úton a Jó Pásztor Iratmissziós Társaság (Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat) segítségével bel- és külföldre ajándékként. Összesen 2330 levelet írtunk. A lapot 1010 egyéni és 81 „csoportos” címre küldtük számonként.

Továbbra is kérjük kedves Olvasóink imádságos támogató szeretetét.

Testvéri üdvözléssel:
Dr. Almási Mihály
felelős szerkesztő és kiadó

HOLDVILÁG

Zene:Tóka Szabolcs

Szöveg:Gerzsényi Sándor

1. Szeretem nézni a Holdat Olyan, mintegy ember feje.

Amikor ki-ke-re-ke-dik, Azt mondjuk, hogy a Hold te - le.

2. De ha kif-li lesz be-lő - le, Kar-csú és gyönyörű sár - ga,

Nem csoda, hogy a kutya is Meg-u-gat - ja úgy kí - ván - ja.

3. Anya mondja Legyek o-lyan, Mint a Hold ha e-gész ke - rek -

Vi-lá-git-sak a ső-tét - ben, Mindig le-gyek de-rűs gye - rek!

2006.08.24

Könyv- és CD-ajánló

A Jó Pásztor Alapítvány akciós áron kínálja kiadványait +postaköltség

Újszászi Benyó Illés: Repedezett nád ~~Ára: 290 Ft~~ akciós ár: 250 Ft
Dr. Almási Mihály: Kegyelem minden ~~Ára: 4400 Ft~~ akciós ár: 3900 Ft
A hegyi kunyhó ~~Ára: 590 Ft~~ akciós ár: 490 Ft
Dr. Almási Mihály: A nagy kaland ~~Ára: 1190 Ft~~ akciós ár: 900 Ft
Gerzsényi Sándor: A századik ~~Ára: 1890 Ft~~ akciós ár: 1490 Ft
„Jó Pásztor, Jézus...” CD ~~Ára: 2300 Ft~~ akciós ár: 2000 Ft
Emlékezz vissza az útra! CD ~~Ára: 2300 Ft~~ akciós ár: 2000 Ft

A könyvek megrendelhetők:
Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat
1751 Budapest, Pf. 279
E-mail: jopasztor@freemail.hu, tel.: 06-20/886-0712

MAGYAR FA SORSA

Láttatok már orkán után
megtört gerincű ősi fákat
roskadni át az országútján?

Tölgyfát, feketét, dac-keményet,
kinek a lelke-lombja tépett
s gyökerét vizek árja mossa?

Szegény, szél-járta, árva fának:
a magyar fának ez a sorsa!

Wass Albert

1	2	3	4	5	6		7	8	9	10	11	12	
13							14						
15							16					17	
	18						19			20		21	
22				23				24				25	
26			27				28					29	
30		31		32			33		34		35		
		36	37						38				
39	40					41					42	43	
44				45				46				47	
48			49		50		51					52	
53				54		55					56		
57			58		59				60				61
62		63		64				65					
										66			

KERESZTREJTVÉNY

A rejtély egy bibliai ígéretet tartalmaz. A bibliai nevek az új fordítás szerinti írásmóddal kerültek a rejtélybe, az igevers viszont a Károli-fordítás szerint. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers első része 13. Lúkaóniai város, Pál is járt ott misszióútjai alkalmával – névelővel 14. Dávid testőreinek parancsnokát, aki lement egy verembe, hogy legyőzzön egy oroszánt – ford. 15. Mózes ellen lázadt, ezért elnyelte a föld 16. Vízi madár 17. Varázslat – régi szóval 18. Bejlitöltelék 19. Jövendőmondó, akinek meg kellett volna átkoznia Izráelt, de helyette háromszor megáldotta 21. Józsué apja 22. Kamionok jelzése 23. Ézsaiás jövendölésében, amikor kiszárad a Nílus, ez is elfonnyad 24. Elihú, Jób egyik barátja, ebből a nemzetségből való volt 25. Igekötő 26. A repülő irattekerics szélessége ennyi könyök volt 27. S-sel az elején: a holtak hazájának neve a Károli fordításban 29. Hamáti király, aki ajándékot küldött Dávidnak Hadadezer legyőzése után 30. Probléma 32. Noé járműve 35. Tuskó **36. A megfejtendő igevers második része** 39. Semmi sem kerül el a figyelmét 41. Ábrahám fia 42. Hajó része 44. Bátorkodik 46. ... földje, Kain letelepedési helye 47. Egyiptomi istenség 48. És – latinul 49. Orosz pénzegység hivatalos rövidítése 51. Az idők végén az összegyűjtött sátáni seereg egyik vezetője 52. Vészjelzés 53. Sűg betűi keverve 54. A vízszintes 15. társa 56. Ez is volt abban a kenyérben, amit Ezékielnek háromszázkilencven napig kellett ennie 57. Nátrium 59. Vörös 60. A moábiak főistene, kultuszát még

Salamon is átvette 62. Dávid főpapja, egyedül ő menekült meg Saul vérfürdőjéből 65. Arám királynak hadvezére, Elizeus meggyógyította 66. Sámuel városa

Függőleges: 1. Magyar Autóklub 2. Ézsau nemzetségéből való 3. Dél-palesztin város, Ábrahám korában királya Abimelek volt 4. A-val az elején: lovak eledle 5. Oxigén, bór, hidrogén 6. Dupláza: légyfajta 7. Valami megtörténik vele 8. Absolon leánya 9. Bojt része! 10. Ez a belső szerv jelképezte az élet és érzelmek központját a bibliai korban 11. Osztrák és norvég autójel 12. A tizenkét törzs egyike 16. Dávid udvari prófétája 19. Moáb királya, aki magához hívatta Bálamot, hogy átkozza meg Izráelt 20. Bevonat **22. Az igevers harmadik része** 23. Bont betűi keverve 28. Filiszteus fejedelem, a Saul elől menekülő Dávid nála talált menedéket 29. Pohárba önt 31. Öszevissza verj! 34. „Az” újszövetségi könyvek 35. Strázsa – ford. 37. Júda egyik fia 38. RKOG 40. Salamon anyja – az utolsó magánhangzó ékezet nélkül írandó be 43. Az izráeli birodalom kettészakadása után Júda első királya – névelővel 45. Noé egyik unokája 50. Izráeli férfi, Debóra vezetése mellett Sisera legyőzője 51. Akadály 52. Dávid egyik vitéze, akiről az van feljegyezve, hogy megvédett egy bevett lencseföldet 55. Szűrő fegyvere 56. Berillium és argon vegyjele 58. Alszik – régiesen 60. A kamrában van! 61. Kén és nátrium 63. Japán és máltai autójel 64. A tél kezdete! 65. Tiltás

Beküldendő: az igevers és az igehely
Beküldési határidő: 2007. március 15.
 A rejtélyt készítette: dr. Sajben Klára

A decemberi rejtély helyes megfejtése: Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső (Hóseás 6:3b).

Helyes megfejtést küldtek be: Szádeczki Andrea (Gödöllő)*, Polányi István (Bp.)*, Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti)*, Farkas János (Kiskőrös)*, Spangenberg Rudolf (Komló), Kovács Bálint (Újkígyós), Dan Imre (Komló)*, Mihály Sándor (Szada)*, Ruzsa Eszter (Méhkerék)*, Polányi Károlyné (Bp.)*, Czap Elekne (Debrecen)*, Jámbor Ferenčné (Debrecen)*, Kalla Sándorné (Fót)*, Gyurján Istvánné (Kiskőrös)*, Gulyás Ernőné (Bp.), Gaál Eleonóra (Tard), Lőrinc Jánosné (Bp.)*, Varga Lajosné (Bp.)*, Vasas Margit (Tatabánya), Kovács Imréné (Ráckeresztúr)*, Lomjanszki Jánosné (Órbottyán), Gyarak Mihályné (Békés)*, Dan János (Békés)*, Tóthné Szűcs Csilla (Békés)*, Vajda Jánosné (Orgovány), Kalmár Gyula (Békés)*, Csörsz Mihályné (Bükkzsérc), Nagypáti Ildikó (Baja), Szabó Sándor (Veresegyház), Radványi József (Sajóecseg)*, Csercsa Sándor (Cigánd), Kamenszki Józsefné (Pécel), Bárány Bertalané (Orhalom), Kalmár Lídia (Kiskőrös)*, Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Szabó László (Újkígyós), Hegyes Lajosné (Kunfehértó), Lisztes Tibor (Berettyóújfalú)*, Bajka Dénes (Újkígyós), Pauló Pál (Órbottyán)*, Kerekes Béláné (Mágocs), Deszk Mihályné (Acsa), Juhász János (Kiskunhalas)*, Petrik Istvánné (Tard), Csirmaz Istvánné (Tard), Pásztor Józsefné (Miskolc)*, Gyúgyei László (Fót), Dr. Varga Lászlóné (Pécel), Nagy Sándorné (Berettyóújfalú), Barát Imréné (Nyíregyháza)*, Mihályné F. Eszter (Bp.)*, Fekete Albert (Dévaványa), Kustán Jánosné (Dunaújváros), Majnár Zoltánné (Dunavecse)*, Grósz Györgyné (Kétégyháza)*, Schumann-né Veszelyovszki Agnes (Monor)*, Petrik Adámné (Órbottyán)*, Adám Lászlóné (Sajószentpéter), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Serestyén Gyula (Debrecen)*, Trenka Józsefné (Nógrádmegyer), Balajti Mátyásné (Isaszeg)*, Böcsa Sára (Dunaújváros), Madarász Dezső (Pécs-Somogy), Ilyésné Katona Ibolya (Pécel)*, Szűk Tibor (Miskolc), BatóPál (Dunaharaszti), Vezsenyiné Ács Magdolna (Pécel)*, Bácsi Lajosné (Karcag), Borbíró Józsefné (Törökzentmiklós), Neuheiser Jánosné (Borjád), Koncz Zoltán (Bp.)*, Sándor Mária (Bp.)*, Bathó Erzsébet (Komárom)*, Rózsa Tiborné (Kiskőrös)*, Marton Sándorné (Tahi)*, Marton András (Bp.), Szabó Dávid (Bp.), Ábrahám Péterné (Karcag), Szűcs Gábor (Bp.), Zsirái Jenő (Pécel), Sáfrí Sándorné (Bp.), Szolga Benjamin (Alberttelep).

A csillaggal megjelölt testvérek nemcsak a keresztrejtély megfejtést küldték be, hanem a kvíz kérdésekre is válaszoltak.

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 E-mail: jopasztor@baptist.hu
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: dr. Almásy Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X